

Eutychus

door: Hugo Bouter

‘Paulus echter kwam naar beneden, wierp zich op hem, sloeg zijn armen om hem heen en zei: Maakt geen misbaar, want zijn ziel is in hem (...) En zij brachten de jongen levend [terug] en werden buitengewoon vertroost’.

Handelingen 20:7-12

In het stukje over deze jongeman kunnen wij iets leren over de verhouding, de omgang tussen ouderen en jongeren. Waarom zijn er zoveel drop-outs, waarom bestaat er het verschijnsel van de ‘kerkverlating’? Sommige reformatorische jongeren voelen zich zelfs aangetrokken tot de Islam! De naam Eutychus betekent: ‘de gelukkige’. Maar het liep alleen goed af voor hem dankzij het optreden van de apostel Paulus, die zich over hem ontfermde en zijn armen om hem heen sloeg. Zo is dat ook met onszelf als jongeren en ook als ouderen. Het komt alleen goed met ons dankzij de aanwezigheid en de levendmakende werking van Woord en Geest in ons leven! Wij hebben het apostolische Woord nog steeds bij ons, maar lezen wij de Bijbel wel voor onszelf en ervaren wij de levendmakende kracht ervan? En proberen wij die kracht ook aan anderen te schenken door ons over hen te ontfermen?

Deze jongeman nam een gevaarlijke plaats in. Hij zat namelijk in het venster van de bovenzaal waar de gelovigen bij elkaar waren gekomen op de eerste dag van de week ‘om brood te breken’, d.i. de dood van de Heer te gedenken en die te verkondigen door de Avondmaalsviering (Hand. 20:7). De plaats van Eutychus in het venster van deze zaal, die zich op de derde verdieping bevond, was riskant. Het tekent het gevaar dat wij lopen wanneer wij op twee gedachten hinken, wanneer wij op het randje leven en als het ware aarzelen tussen de christelijke gemeente en de wereld. Dan kunnen wij een diepe val maken!

De Bijbel tekent de Gemeente o.a. als het huis van God, of als een herberg (vgl. Luc. 10). Hier bevinden wij ons echter in de *bovenzaal*, die herinnert aan de plek van de afscheidsgesprekken tussen de Heer en Zijn discipelen in Johannes 13 tot 17, aan de viering van het Pascha en de instelling van het Avondmaal, aan de voetwassing, aan het geweldige feit dat wij deel

mogen hebben met de Heer in de hemel en de hemelse dingen mogen kennen en genieten. In de bovenzaal in Handelingen 20 was er veel licht en warmte, er waren ‘vele lampen’, zoals er ook vele verschillende gaven in de Gemeente zijn. In de wereld is het donker, maar in de bovenzaal is het licht, er is een maaltijd, er is onderlinge gemeenschap. Het maaltijdkarakter wordt onderstreept in Handelingen 20:11, in onderscheid tot de Avondmaalsviering van vers 7. Terwijl het nacht is in deze wereld genieten wij van het onderwijs van Gods Woord tot de morgen aanbreekt en de schaduwen vlieden (vgl. Hand. 20:7,11).

De diepe slaap waardoor Eutychus werd bevangen wordt *tweemaal* genoemd (Hand. 20:9). Hoe is dat met ons? Dringt het apostolische onderwijs nog tot ons door? Gods roepstem klinkt nog steeds: ‘Ontwaakt, u die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten’ (Ef. 5:14). In deze geschiedenis was het middel daartoe het optreden van Paulus, die de jongen omhelsde en hem het leven om zo te zeggen teruggaf (vgl. Elia en Elisa, die zich ook vereenzelvigden met een dode jongen, en de opwekking van Dorkas in Hand. 9). Paulus daalde af van de derde verdieping en bekommerde zich om de jongen. Hoe gaan wij om met jonge mensen? Is er echt interesse voor hen?

Voor ons is niet alleen het *voorbeeld* van Paulus van belang, maar ook de *leer* van Paulus o.a. in de brief aan de Romeinen over onze éénmaking met Christus in Zijn dood en opstanding. Dat is de sleutel tot een wandel in nieuwheid van leven. Onze toestand van nature is immers *dood* in misdaden en zonden (Ef. 2:1), en nieuw leven, leven uit God is noodzakelijk. Het aanwezig zijn en het opgroeien te midden van de gelovigen is niet voldoende. Eutychus was vóór zijn opwekking uit de dood een meeloper, maar ik

denk niet dat hij ooit weer in het raam is gaan zitten!

Het resultaat van deze geweldige gebeurtenis was vreugde, er was grote vertroosting (Hand. 20:12). 'Deze zoon van mij was dood en is weer levend geworden', zei de vader van de verloren zoon in Lucas 15. Er is blijdschap in de hemel over één

zondaar die zich bekeert, maar ook grote vreugde op aarde onder de kinderen van God als er op die manier iemand wordt toegevoegd aan degenen die behouden worden. Die vreugde en troost wensen wij u en elkaar toe in deze laatste dagen voor de komst van de Heer.

Oorsprong: [HB 27-11-2006](#)

© Oude Sporen 2006